

I. Bóg
cieszy się mną
i moją rodziną

1
zeszyt

Katechezy 1-7

2. DO KOGO MOGĘ SIĘ PRZYTULIĆ?

1. Cele katechetyczne

Ukazujemy dziecku dar, jakim jest druga osoba.
Ukazujemy dziecku możliwości wyrażania uczuć względem ludzi.
Budzimy pragnienie „przytulenia się” do Boga.

2. Treści katechezy

Mamy potrzebę okazywania sobie nawzajem miłości i przyjaźni.
Szukam kogoś, kto mnie rozumie, kto mnie wysłucha i pokocha.
Bóg mnie potrzebuje, Bóg na mnie czeka, Bóg mnie słucha.
Krzyż jest znakiem Miłości, która wyciąga do innych swoje dobre dłonie.

3. Zadania nauczyciela religii

Stwarzanie sytuacji, które dają dziecku możliwość przytulenia się, a przez to uświadomienie prawdy, że człowiek potrzebuje być kochanym i chce kochać.

Uczenie wyrażania przez dziecko uczuć wyższych i wzmacnianie w dziecku pragnienia nawiązywania przyjaźni.

4. Metody i środki

Rozmowa z dziećmi na temat tego, do kogo mogą się przytulić; śpiew piosenki „Dobrze, że jesteś”, czytanie słowa Bożego; czytanie opowiadania

„Odnalezione serce”; nauka znaku krzyża. Praca z podręcznikiem: dziecko nakleja wycięte elementy na krzyżu; wokół krzyża może namalować kwiaty.

Pomoce:

- piosenka z klasy 0, nr 1 na kasecie: „Dobrze, że jesteś”,
- drewniany krzyżyk (bez pasyjki).

5. Propozycja katechezy

Stwarzamy sytuacje, w których dziecko może doświadczyć poczucia swojej wartości i bezpieczeństwa. Dziecko odkrywa, że jego potrzeba, aby się do kogoś przytulić, jest dobra. W ten sposób kształtujemy w dziecku wyobrażenie, że przestrzeń, w której żyje, jest dobra – dzięki dobru, które w swoim sercu posiada człowiek. W gestach dobroci rodziców, rodzeństwa, innych bliskich oraz przyjaciół – dziecko może spotykać się z Kimś, Kto kocha. To przez dobre serca ludzi, może przytulić się do Boga.

Zadajemy dzieciom pytanie.

- Do kogo w domu mogę się przytulić?

Prowadzimy rozmowę tak, by dzieci opowiedziały o swoich pozytywnych doświadczeniach, np. mamusia zawsze mnie na dobranoc całuje, z tatusiem chodzę na spacer itp. Opowiadają także o swoich negatywnych doświadczeniach, np. nie mam babci, tatusia nie ma w domu, mama nie ma czasu, aby mnie przytulić itp.

W czasie wypowiedzi poznajemy atmosferę domu dziecka. Możemy wyraźnie dostrzec potrzeby dzieci, które uczestniczą w katechezie. Jest to również okazja do tego, aby nawiązała się więź między nami a dzieckiem. Jeżeli jest taka potrzeba przytulamy do siebie dziecko, stwarzając okazję do tego, aby poczuło się bezpiecznie.

Ogromnym przeżyciem dla dziecka jest doświadczenie, że może ono przytulić samo siebie. Proponujemy dzieciom, aby rozłożyły szeroko swoje ręce, a potem objęły nimi same siebie.

Po tym obdarowywaniu siebie zapraszamy dzieci do kącika modlitwy i czytamy tekst biblijny:

BÓG MÓWI:

JESTEŚ DLA MNIE DROGI. JA CIEBIE MIŁUJĘ.

(na podstawie Iz 43, 4)

Rozmawiamy z dziećmi na temat usłyszanych słów Boga. Jest to decydujący moment, w którym dziecko może w atmosferze „ciepłego” spotkania doświadczyć swoich relacji z Bogiem. Dziecko w tym momencie może

odczuć, że Bóg Je przyjmuje, Bóg je dostrzega, Bogu na nim zależy. Bądźmy hojni w goście obdarowywania – nie załujmy czasu. Dziecko spotyka się poprzez nas z Miłującym Bogiem. W tym momencie także i my dotykamy Jego Obecności. Poprzez doświadczenia dzisiejszej katechezy wzmacniamy w dziecku poczucie jego wartości oraz poczucie bezpieczeństwa w Obecności ludzi i Boga.

Rozmowa wyzwoli zapewne w dziecku wiele różnych uczuć. Trzeba pomóc mu je wyrazić. Czynimy to poprzez piosenkę, podczas której dziecko może skakać, biegać, śmiać się, tańczyć w kręgu z innymi dziećmi. Zabawę ukierunkowujemy w stronę Boga: dzieci chwytają się za ręce i tańczą, śpiewając „Dobrze, że jesteś” (klasa 0 „Wędrowanie z Bogiem” kaseta 1).

Aby utrwalić zdobyte doświadczenia, dzieci siadają w kąciku modlitwy, który przygotowały na poprzedniej katechezie. Czytamy opowieść: „Odnalezione serce”.

Opowiadanie „Odnalezione serce”

Gdy skończymy opowiadać, rozmawiamy z dziećmi na temat tego, co usłyszały. Potem zwracamy się do dzieci:

– Pomyślmy przez chwilę, jak bardzo była szczęśliwa księżniczka Venita, gdy odnalazła swoje serce. O swoim Sercu powiedział nam dzisiaj również Bóg. Przypomnijmy sobie Jego słowa: JESTEŚ DLA MNIE DROGI. JA CIEBIE MIŁUJĘ.

Dzieci powtarzają tekst biblijny. Następnie poszukujemy razem z dziećmi odpowiedzi, co powiedzieć Panu Bogu za to, że przytula nas do swojego Serca. Po zakończeniu rozmowy proponujemy:

– Na znak, że Bóg pragnie nas przytulić do siebie, czynimy znak krzyża świętego, obejmując nim swoją głowę, serce i ramiona, przytulając tym znakiem całego siebie. Również Bóg w tym znaku nas przygarnia do swojego Serca. Zapraszam was do swoich podręczników. Jest w nich narysowany duży krzyż. Co widzimy na kolorowych obrazkach?

Dzieci opowiadają o tym, co zauważyły. Na obrazkach są cztery sytuacje: mama, tata i babcia przytulający dziecko oraz obejmujące się dzieci. Zachęcamy dzieci, aby wycięte rysunki nakleily w krzyżu. Wokół krzyża dzieci mogą namalować kwiaty. Po wykonaniu zadania zapraszamy dzieci do kącika modlitwy. Kończymy spotkanie „Modlitwą dziecka”, której elementem jest zawsze „Szept...”. Jeśli brakuje czasu, możemy przekazać planszę do wykonania zadań w domu. Na planszy jest umieszczone polecenie, co należy zrobić. Przypominamy, by dziecko przyniosło podręcznik z powrotem do przedszkola.

Modlitwa dziecka

Dziękuję Ci, Boże za to, że podarowałeś mi moje serce. Ono mówi mi, że chce kochać i chce być kochane. Wiem, że do swojego serca mogę przytulić mamę i tatę, siostrę i brata, babcię i dziadzia, moją maskotkę i samego siebie.

Będę się troszczyć o swoje serce. To jest mój skarb!

Szept Boga: Miłość patrzy sercem.

W momencie, gdy czytamy tekst „Szept Boga”, zawieszamy w kąciuku modlitwy drewniany krzyżyk.

Przewidywane osiągnięcia dziecka

Wiedza – co dziecko wie?

Dziecko wie, że Bóg pragnie je mieć przy swoim Sercu.

Umiejętności – co dziecko potrafi?

Dziecko potrafi:

- powtórzyć za katechetą parafrazę słów z Pisma Świętego,
- wykonuje znak krzyża jako znak, że Bóg je kocha i pragnie, aby dziecko kochało samo siebie.

Interioryzacja wartości – co dziecko ceni?

Dziecko ceni i szanuje krzyż.

6. Współpraca z rodziną i parafią

W domu i w kościele rodzice pomogą dziecku uważnie czynić znak krzyża i przypomną dziecku o tym, że Bóg wszystkich ludzi chce przytulić do swojego Serca.

SPIS TREŚCI

Ogólna prezentacja i wprowadzenie do pracy z podręcznikiem „Radość Dzieci Bożych”: <i>Cieszymy się Bogiem</i>	1
--	----------

I. Bóg cieszy się mną i moją rodziną

1. Chcę kochać	5
2. Do kogo mogę się przytulić?	11
3. Kto się mną cieszy?	15
4. Boże, popatrz, jak wyglądam	20
5. Mogę patrzeć, mówić i słuchać	24
6. Mogę biegać, skakać i siedzieć	29
7. Co potrafię zrobić sam?	33